

[Hanne Budtz.]

§ 448 c forekommer det rigtigt, at domstolene får denne mulighed for at kunne meddele skilsmisse på grundlag af en separationsbevilling, der er givet her i landet inden for de sidste 5 år. Vi ved, at det rundt omkring i andre lande er sjældent, man vil acceptere en dansk administrativ afgørelse. Når det drejer sig om noget så alvorligt som en skilsmisse, ønsker man at se en afgørelse fra en domstol. Samtidig med at domstolene altså får denne kompetence udvidet, vil den blive udvidet til også at gælde amternes afgørelser.

Vi kan også være helt enige i de konsekvenser, der er af Danmarks tilslutning til De Forenede Nationers konvention om borgerlige og politiske rettigheder.

Jeg forstår, at hr. K. Axél Nielsen ønsker forslaget i udvalg. Vi kan derfor se nærmere på disse ting i udvalget, og i øvrigt kan jeg give tilslutning til et positivt arbejde dér.

Per Federspiel: Retsplejeloven er jo et omfattende kompleks, som ganske naturligt fra tid til anden trænger til lidt efterreparationer. På mit partis vegne kan jeg sige, at vi finder forslaget fornuftigt og hensigtsmæssigt, for så vidt angår reguleringen af godtgørelsen både til lægdommere og vidner, og jeg tror, det er rigtigt, at det overlades til justitsministeren efter de gældende vilkår at fastsætte disse takster.

Den nye bestemmelse i retsplejelovens § 448 c, der, om jeg så må sige, giver de danske myndigheder en forlænget jurisdiktion i sager, hvor der er givet separation her i landet, er sikkert også rigtig. Man skal naturligvis ikke regne med, at den absolut vil blive internationalt anerkendt, men det er i hvert fald en praktisk måde at få en ende på en én gang indledt ægteskabssag.

De øvrige bestemmelser om en jævnføring af sigtedes og tiltaltes stilling i overensstemmelse med De Forenede Nationers menneskerettighedskonvention finder vi rigtige og kan tiltræde, og vi kan ligeledes tiltræde forlængelsen af konstitutionen af dommerne i omegnsjurisdiktionerne indtil den 1. januar 1973.

Nordqvist: Forslaget er som sædvanlig, når det kommer fra justitsministeren, velmotiveret og bærer præg af god fornemmelse for det praktiske retslivs krav, og jeg kan tiltræde alle de forslag, der findes i lovforslaget.

Der er en enkelt ting, jeg godt vil fremhæve allerførst, og det er, som det hedder, den særlige godtgørelse til domsmænd under visse omstændigheder. Det finder jeg rimeligt, men jeg vil gerne pege på i den forbindelse, at undertiden kan det så sandelig også være til stor gene og udgift for arbejdsgiveren, at han skal afgive en medarbejder som domsmand. Lad os tage en mindre erhvervsdrivende, en mindre håndværker f. eks., der har en bogholder til at passe sit regnskabsvæsen, som bliver taget som domsmand i en sag som Boss-sagen eller en anden langvarig sag. Arbejdsgiveren kan faktisk ikke ansætte en anden i mellemtiden for de 1-2 måneder, det drejer sig om, men kan være henvist til at ansætte en revisor, som jo er væsentligt dyrere end den arbejdskraft, han havde. Jeg vil blot lige nævne det over for justitsministeren, for det er vitterlig et problem.

De 125 kr. til domsmændene kan vi nok blive enige om, det er ikke for meget for folk i al almindelighed. Men så er der mennesker, der ikke er folk i al almindelighed, og det er tjenestemænd, både statsligt og kommunalt ansatte. De får den frihed, som alle andre også skal have til at møde som domsmænd, men de får deres fulde løn udbetalt. Nu står der i bemærkningerne, at disse ændringer vil koste statskassen 2½ mill. kr. Jeg synes, ministeren skulle overveje, om man ikke for tjenestemænd, der i forvejen får deres fulde gage udbetalt, kunne beholde de 50 kr. De penge, ministeren så får tilovers, kunne han måske overveje at bruge til en yderligere forhøjelse af vidnegodtgørelsen.

Det er rigtigt, som det siges, at dette at være vidne er en pligt, vi alle har, og vi kommer ikke ud for det mere end én eller to, i værste fald tre gange i vores liv. Men tilbage står alligevel, at en del mennesker, netop fordi honoraret er så beskedent, bliver væk, løber fra færdselsuheld. Vi ved, hvor besværligt det er at få folk til at møde som vidner i retten, bl. a. fordi de ikke